

člen-to, např. célo – céloto, mорé – морéто, таксí – таксíто, бижý – бижýто, пардесíо – пардесíото.

V množném čísle má většina podstatných jmen bez ohledu na gramatický rod člen -te, např. студéntи – студéнтите, градовé – градовéте, конé – конéте, женý – женíté, стái – стáите.

Podstatná jména zakončená v množném čísle na -a mají člen -ta: селá – селáта, морéта – морéтата, нивá – нивáта, здáния – здáнията.

§32 Přízvuk určitých tvarů podstatných jmen se členem

Většina jednoslabičných substantiv mužského rodu (přibližně 400 z celkového počtu 510) si ponechává v určitém tvaru přízvuk na původním místě. Více než polovina z těchto substantiv jsou slova cizího původu, např. ад – ádът, -a, akt – актът, -a, бал – бáлът, бар – бáрът, бог – бóгът, бой – бóят, брак – бráкът, вальс – вáлсът, влак – влáкът, зет – зéятът, двор – двóрът, ключ – ключът, хляб – хлáбът apod.

Zbývající část (kolem 100) jednoslabičných substantiv v určitém tvaru posouvá přízvuk na formant členu, např. бик – бикът, -á, вълк – вълкът, -á, глад – гладът, глас – гласът, дух – духът, крак – кракът, кръг – кръгът, мир – мирът, свят – светът, смях – смехът apod. U mnoha těchto substantiv přechází přízvuk také v základních tvarech množného čísla na koncovku, srov. např. брág – бреговé – брегът, син – синовé – синът, сняг – снеговé – снегът. Tento jev však není pravidlem.

U víceslabičných podstatných jmen se členem na -ът, -ят (-a, -я) zůstává přízvuk na stejném místě jako ve tvaru základním, např. нарód – нарódът, народа, teátyr – театърът, te-

átyра, учítel – учíтельят, учíтеля, другáр – другáрят, другáря, завód – завóдът – завóда.

U podstatných jmen rodu ženského zakončených v základním tvaru na souhlásku přechází přízvuk v určitém tvaru vždy na člen -ta: сол – солтá, хýбост – хубосттá, млádost – млáдосттá, вécher – вечертá, кал – калтá.

Podstatná jména zakončená v základním tvaru na -a, -я si ponechávají původní místo přízvuku i ve tvarach určitých, např. книга – книгата, земя – земята, чорбаджия – чорбаджията, странá – странáta.

Podstatná jména zakončená v základním tvaru na -e, -o, -у, -и, -ю si v určitých tvarech se členem ponechávají původní místo přízvuku, např. морé – морéто, кíно – кíното, мáсто – мáстото, влия́ние – влия́нието, меню – менюто, колибрí – колибрито.

Ve tvarech množného čísla se členem si všechna podstatná jména ponechávají stejně místo přízvuku jako v základním tvaru, např. местá – местáта, завódite – завóдите, женý – женíté, синовé – синовéте, вécherite, вéstniци – вéстниците, децá – децáta.

Užití členu v bulharštině

Formant členu se připojuje k podstatným jménům v jednotném i v množném čísle jen tehdy, nestojí-li před nimi ve větě shodný přívlastek vyjádřený přídavným jménem nebo adjektivním zájmenem nebo číslovkou. Jinak se připojuje ke jménu stojícímu v přívlastku, případně k prvnímu jménu v rozšířeném nebo v několikanásobném přívlastku, např. хýбавата книга, нéговата хýбава книга, пíрвата my нóва хýбава книга.

Užití členu se v bulharštině kromě toho řídí v některých případech určitými mechanickými pravidly:

1. Vlastní jména osob, zvířat, místní jména a zeměpisné ná-

иезина руската
конференция

zvy, názvy děl, organizaci a instituci zpravidla netvoří určitý tvar, Výjimku z tohoto pravidla činí:

a) některá mužská křestní jména na -a, např. Cávata, Pépata;

b) zdobnělá křestní jména tvořená příponami -ka, -ichka, -nichka, -e, -le, -če, např. Báceto, Kóleto, Áncheto, Bórkata, Cávickata. Všechna tato křestní jména se užívají bez členu jen v oslovení, např. Elá, Cávicka;

c) prezdivky a vlastní jména vzniklá ze jmen obecných, např. Чобáна (чобáн ovčák), Жábata, Илýя Любоپítnika, Цветáрчето;

d) některé zeměpisné názvy v užití členu kolísají, připouštějí tvar základní i určitý, např. Дýnav – Дýnavът, Дýнава, Йскър – Йскърът, Йскъра, jiná se užívají výhradně v určitém tvaru, např. Алпите, Родопите, Апеніните, Карпатите, Хималáите, Тáтрите, Бóсфорът, Дарданélite. V určitém tvaru se užívají také zeměpisné názvy, jež mají povahu jmen hromadných, např. Лудогóрието, Средногóрието, Поволжието, a pomístní jména jako prezdivky, např. Лóквата, Глóжето, Вáдата, Брáнищата, která zpravidla vznikla ze jmen obecných;

e) názvy historických epoch a údobí, např. Възráждането, Освобождението, Ренасáнса.

2. Obecná podstatná jména netvoří určitý tvar se členem v těchto případech:

a) podstatná jména užitá ve významu titulů, funkcí a hodností ve spojení s vlastními jmény osob, např. доктор Иванов, професор Петров, доцент Димитрова, архитékt Златáрски, министър Павлов, цáp Krým, поручík Попóв, председатель Стоянов. Jména, která při užití nejsou chápána jako tituly, mívají tvar se členem, např. другáрят Петков, дипéktorът Тодоров;

b) podstatná jména ve funkci větného přístavku u zeměpisných a jiných vlastních jmen včetně názvů institucí, např.

град Сóфия, сéло Бóрово, връх Мусалá, улица Обóрище, река Марýца, вéстник Зnáme, фáбрика «Érnst Télmán», зála «Бългáрия». Mají-li však obecná podstatná jména v těchto spojeních ve větě shodný přivlastek, užívají se vždy jen v určitém tvaru, např. концéртната зáла «Бългáрия», памукopredáчната фáбрика «Érnst Télmán». Ve vsech těchto případech však úzus není ustálený, stov. např. spojení: ромáньт Тютион, песентá Мýла рóдино, планíната Вýтоша, Нарóдна repúблика Бългáрия, Нарóдна(-та) библиotéka «Кýril и Metódij»;

c) názvy obyvatel odvozené od místních jmen, např. гáбровци, софийцí;

d) podstatná jména rodu mužského a ženského v jednotném čísle označující příbuzenské vztahy, jsou-li ve spojení s krátkými tvary osobních zájmen ve funkci přivlastňovací, např. мáйка mi *moje matka*, женá my *jeho žena*, брат ё *její bratr*. Výjimku z tohoto pravidla tvoří podstatná jména син, мъж, свекър: синът mi, мъжът ѝ, свекърът vi. Všechna ostatní obecná podstatná jména a jména označující příbuzenské vztahy ve středním rodě mají v těchto vazbách určité tvary se členem, např. книгата ни, къшата my, работата mi, внýчето mi, сестрýчетo ti.

Podstatná jména v množném čísle mají v těchto vazbách bez výjimky jen určité tvary, např. книгите ni, дъщерите si, чýковците ni, синовéte my, мáйките ni, идéите vi;

e) podstatná jména označující části lidského těla ve výrazech popisujících tělesné projevy a stavy, např. болí me гла-бá *boli mě hlava*, притájam dýх *tajím dech*, напрýgam сíли *napínám síly*;

f) podstatná jména u některých ustálených obratech a spojeních, např. под влияние *pod vlivem*, по желанию *podle přání*, по образéц *podle vzoru*, по зáповед *podle příkazu*, със съдействие *v součinnosti*, студént по филолóгия, профéсор по математика. V těchto případech jde však spíše o lexikální

úzus než o morfologicko-syntaktickou zásadu, neboť v jiných ustálených spojeních se naopak užívá podstatných jmen v určitém tvaru, např. po prýméra *po příkladu*, s pomocí *s pomocí apod.*;

g) při výčtu několika podstatných jmen se dává přednost základnímu tvaru, např. мъжé, женí a дечá; съюз на поéti, романисти, новелисти, драматурзи и художествени крýтици;

h) podstatná jména v záhlavích a titulech jsou většinou v základním tvaru, např. Тютюн, Български език, Мисъл, Пламък. Není to však pravidlem. O neustáleném úzu svědčí mnoho knižních titulů z nedávné doby, např. Бариéрата, Бéлият гýшер, Рекáта, Домéт с махагóново стélbiще, Дréвният пýт apod.;

i) jména měsíců a dní v týdnu a názvy světových stran se užívají vždy v základním tvaru: януári, август, септéмври, понедélník, срýда, йзток, сéвер, зáпад, юг.

Určenost se v bulharštině nevyjadřuje jen morfologicky, tj. členem, ale právě tak jako v češtině se určenost a neurčenost jména může vyjádřit pomocí ukazovacích a neurčitých zájmen, tj. lexikálními prostředky. Určenost jména vyjádřená určitým tvarem se členem je nezdúrazněná, např. хóрата, na rozdíl od určnosti jména vyjádřené ukazovacím zájmenem a základním tvarem podstatného jména, jež je zdúrazněná, např. тýя хóра.

hre
Сéвер V češtině odpovídá bulharský člen jakožto prostředek nezdúrazněné určnosti většinou nulovému prostředku, např. pádná пýрвият сняг *napadl první sníh*; izolédtvarene výrý teóriята на вероитностите *studium teorie pravděpodobnosti*. Je-li člen signálem tematického postavení jména či jmenné skupiny ve větě (v základu výpovědi), odpovídá mu v češtině příslušný slovosled podle zásad aktuálního členení věty, např. Пéтьр cám нагléждаше цýлата рáботa. *Petr dohližel na všechnu práci sám.*

Člen v individualizující funkci v anaforickém nebo deiktickém významu se v češtině nahrazuje ukazovacími zájmeny (častěji zájmenem ten, méně často zájmeny tento, tenhle), např. Tóh^y si béše zaslужýl nagrádata. *On si tu odměnu zasloužil*. Je-li určenost jména podmíněna širším kontextem, může se v češtině vyjádřit také přivlastňovacím zájmenem nebo přivlastňovacím adjektivem, např. Пýк и башáta e příbran i pázumen chovék. A také jeho otec je slušný a rozumný človék; Пýrvite dny след смърттá не рабóтиха. *První dny po Minčově smrti nepracovali*.

Bulharský člen v individualizující funkci vyjadřující jedinečnost může v češtině odpovídat různým lexikálním prostředkům, např. drýga cédmita *jiný týden*, drýgata cédmita *příšti týden*, míhalata godýna *loni* apod.

Člen v generalizující funkci, který vymezuje vyčerpávající počet osob či předmětů, může se v češtině vyjádřit lexikálními prostředky, např. учénýците от трéтия клас *všichni žáci ze třetí třídy*.

Neurčenost jména vyjadřuje bulharština podobně jako čeština buď nezdúrazněně, základním tvarem podstatného jména, nebo zdúrazněně, neurčitými zájmeny нýкой, нýкакъв, нýкой си, нýкакъв си, едý-кóй (си), едý-какъв (си), izvěstn apod. Zvláštní postavení zaujímá v tomto systému číslovníka edýn ve funkci neurčitého zájmena podobně jako v češtině (srov. *jednoho dne*, *byl jednou jeden král*), v bulharštině je však její frekvence častější a v některých případech se bliží funkci neurčitého členu, tj. nezdúrazněnému označení neurčenosti jména, které stojí většinou v jádru výpovědi. Neurčené jméno v takovém postavení se v češtině vyjadřuje jen příslušným slovosledem, tj. postavením v jádru výpovědi, např. Чýвствувах, че edýn водопád се е надвésil nad главáta ми. *Cítil jsem, že mám nad hlavou na spadnutí vodopád*; Една гýста и неизбрóдна мýglá béše лégnala nad týx. *Nad nimi se rozprostírela hustá, neproniknutelná mlha.*